

DE MINDERE GODEN

Eimear McBride

De mindere goden

Vertaald uit het Engels door Gerda Baardman

Deze uitgave is tot stand gekomen met een subsidie van
Ireland Literature Exchange, Dublin, Ireland.
www.irelandliterature.com
info@irelandliterature.com

Oorspronkelijke titel: *The Lesser Bohemians*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Faber & Faber, 2016
© Eimear McBride, 2016
© Vertaling uit het Engels: Gerda Baardman (2016)
© Nederlandse uitgave: Hollands Diep, Amsterdam 2016
© Omslagbeeld: Getty/Millennium/Oliver Munday
Omslagontwerp: Bloemendaal en Dekker, Amsterdam
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3291 0
ISBN 978 90 488 3292 7 (e-book)
NUR 302

www.hollandsdiep.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Hollands Diep is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader
John McBride

De auditie

Zaterdag 12 maart 1994

Ik beweeg. Auto's bewegen. Massief, verbuigt het licht. Stad opent zich achter. Hier gaat het gebeuren want leven van stad is de beet en het komende begin van het mijne.

Niet vergeten. Opkijken. Alsof het gezicht van God me door die roosters boven verlicht, door ramen ooit een kerk deze zaal, en oude mannen kijken daaronder. Kom binnen. Loop maar meteen naar het podium. Ik blijf met mijn rok aan continenten bladderende verf hangen, zwart geworden door tenen en hakken, door jaren van plukkende klikkende vingers. Zou ik ook doen als ik hier zat. Als ik hier kom. Kom ik hier? Neem even de tijd, zeggen ze. Dan je eerste tekst. Ik. Zuig antieke lucht naar binnen en. Ga.

Ik weet het niet maar het gebeurt door een knop in de hersenen, het voor de gek houden van het meisje dat ik ben. Woordenranken aan de stofdoorzonde lucht geven of uit mijn mond haar onkruid lostrekken tot ze haar weg door de tijd van Arden heeft gevonden, of uit Griekenland of wie die uit mijn hoofd geleerde woorden ook heeft geschreven. Onkundig van het werk van balkon of bed laat ik haar gepraat de vrije loop in mij en breng haar naar de tijd.

En daarna.

Ze lokken me uit mijn tent. Kleden me een beetje uit. Vraag wie en je bent nog jong, waarom niet eerst de wereld zien? Moeten acteurs niet heel veel zien? Maar ik weet zeker dat ik diepte van denken heb. Tegen mijn wegtikkende min in het leven – boeken en films, verbeelde toneelstukken waar ik in sta, mannen ontmoeten, New Yorkse taxi's misschien op elegante hakken heen rennen. Zou dat niet moeten opwegen tegen de beige schoolrokjes die er zijn geweest in deze kiem van leven die van mij is? En daaronder ook, maar

onuitgesproken, tijd waarin leven iets anders was maar ik begrijp al hele werelden, al het andere Moet Nog. Zien ze die afdruk niet op me? Ho ho, zij allemaal Je bent heus volwassen, tweede tekst graag?

Zittend op de vloer nu, linoleum. Ze geeft kleine gedachten, simpele dingen die ze begrijpt. De dame met haar eenvoudige rok, handen open naar een zachte aarde en al ben ik vanbinnen dicht mijn stem vult zich breed in de stilte. Smekend maar heel zacht. En deze keer gaan ze mee, weten ze dat ik tijd in haar heb gestoken. Haar mag optillen om te laten zien en weer voorzichtig neerzetten. Laat me dan door oceanen van afgebladderde verf terug naar hun kust rollen, hoopvol als een briesje. En zij alleen van Bedankt je hoort nog. Was dat alles? Volgende week brief op de post. Ga maar via de kantine. Dus mijn auditie is gedaan en kan niet meer ongedaan gemaakt.

Van hun pad wandel ik naar de stad geen stad, denk ik geen Camden Town. Londen rolt zich achter me uit. Flanerend middagverkeer. Zoveel mensen. Zoveel steen. Alles ineens en straten voor me uit. Ik neem het mee. Ik zal mezelf hier van leven maken want leven is van hier en wordt het begin van het mijne.

Eerste trimester

Maandag 19 september – vrijdag 9 december 1994

Lieflijk ligt Londens Liverpool Street waar ik met de trein naartoe ga. Benen vanaf halverwege zowat losgetrild. Reep melkchocola op de Stansted Express kan me niet druk maken om verdwaalde slibspatten in het langsrijdende gezicht van Engeland. Bishop's Stortford. Tottenham Hale. Ik kan nog terug ik kan nog terug. Kan niet. Te laat voor. Londen. Kijk. En de lucht verschuift naar baksteen. Wroeten door haar tunnels, nu lopen door haar straten, een grotere stroom mensen dan ik ooit heb gezien en – bijna. Naar. Binnen. Ik.

Wurm door hun wormgaten. Wersten trappen. Nieuwe ogen vechtend met affiches en roltrappen zoek ik de weg naar Kentish Town – door wind in gezicht geslagen terwijl de tegels zich verzamelen. Maar naar boven, ja en naar het huis. Hoog. Hoger dan ik kende en een oude Ierse hospita zonder tanden. Misschien jij later? Nee. Misschien ik later. Haar – op de bovenste verdieping – regels, één: Absoluut geen vreemde mannen, verkoop geen leugens en ik stel geen vragen. O ja natuurlijk. Maar bij het geluid van haar wegslof-fende sloffen rammel ik aan mijn slot. Draai dan en doe wijd open om de kamer aan beide kanten aan te raken. Meter breed bed van de vrijheid. Prachtige planken muren van genot. Gescheurde net-ten van de ontsnapte. Drie verdiepingen lager een Londense straat. Onderbroekjes uitpakken en cassettes uitpakken. Dus het eerste weekend begint zo, hier in het heimweeloze nieuwe. En later, onder de van condens druipende muur, denk ik nog steeds dit hier is voor mij. Zelfs als oudgedienden in een rij op de gang staan. Zelfs oplichtende pis op de vloer van de wc, dan nog. Hier ben ik en dit hier is voor mij.

Dan weekend tot maandag.

Negen uur brengt de dag. Met vochtigfrisse wangen loop ik de stenen trap op, te midden van de al gewenden. Lachend en rokend vol vuur van meet af aan. Schat! Wapperend haar. Elkaar bekijken. Eentje hartelijk genoeg om de administratie te wijzen. Gaat het? Ik had geloof ik portiersdienst toen jij auditie deed. Slappe zilveren sliert in zijn haar klinkt echt. O ja weet ik nog in welk jaar zit jij? Derde, en trekt de deur open, zodat ik naar binnen kan voor het begin. Zijn losheid en lengte als een berisping voor mijn zenuwen. Bedankt. Geen zorgen, komt wel goed. Hoor er nu toch maar mooi bij.

Een muur van geroezemoes van de bekenden binnen. Licht het aan mij? Nee. Vast hetzelfde voor iedereen. Hebben we ons niet allemaal afgevraagd wiens hoofd, wiens hand dit heeft aangeraakt? Welke beroemde voet heeft na inschrijving de groeven in deze trap gesleten die zich naar het balkon slingert? Omhoog naar deze top. Rekken met kostuums en planken vloer. Jongens rechts. Meisjes links – sommige kleden zich al uit tot op hun mooie Engelse huid. Rechtop in hun blote beha kraakfris pratend terwijl ik een kastje in duik om de mijne te verbergen. Ben ik hier niet om over mijn lichaamsblokkades heen te komen? Nou? Tijd en meer in het verschiet.

Tss. Ssst. Vlug naar binnen. Niet te laat komen of. En vooral niet in de maling nemen. Zo erg kan hij toch niet. Heb ik gehoord. Hij is de meest. Hij is net je vader – als je vader je tenminste verrot schopte.

Tien.

En als hij me uitlacht? Me te jong vindt? Hij is degene die me mijn plaats in deze zaal te midden van de gebiologeerden heeft aangeboden, klaar voor aandacht. Ik ook, ik ben onder de indruk van zijn geijsbeer, zijn avontuurlijke blik, terwijl hij ons naar nog ongelezen boeken en toneelstukken leidt. Dwingt ons tot verzet tegen de kleinburgerlijke zwijnen die ons het liefst in de keukens van het leven zouden opsluiten als we hun de kans gaven. Die kans geven

we hun niet – bijklussende acteurs of sterren – zittend op verf waar ik met mijn vingers aan pluk en klik. Ja, ik zal gebrandschilderd glas worden waar eens los zand was. Gezeefd en aangestoken. Hier ga je maken wat je wordt. Gebroken spiegels zijn afval in een failliete samenleving. Nou, daar weet ik niet veel van. Maar zodra je overweegt je in te zetten Voor De Goede Zaak, verandert weglopen in tegemoet rennen. En een vroeger horrorleven laat de toekomst worden wat Londen brengt. Dus vaarwel aan wat je achterlaat. Dan glimlacht hij me toe alsof hij helderziend is. Niet dronken of stoned op school komen, zegt hij. Dat is alleen voor het weekend, en voor degenen die voor het eerst op zichzelf wonen: denk eraan dat je altijd een condoom gebruikt. Het is hier net een broeikas en voor je het weet heeft iedereen het.

Jezus. Jezus nee toch. Jezus dat zei hij echt. Geen enkele leraar Nooit, en ook niemand anders. Zomaar recht voor zijn raap over losbandigheid. Ik kijk rond, zie een ander gezicht dat net als ik lacht. Probeert niet te. Volwassen te zijn. Niet over te koken. Ongeveer even oud lijkt ze dus ik van Hallo wat ik anders niet zou. En zij met haar donkere ogen en haar trage glimlach van Thee? In de kantine? En wurmt zich zo naar binnen. Glijt naar binnen. Bedenk dat mensen blind zijn tot onder je huid of. Onder mijn huid nu.

Variété, zij, helemaal. Grappigste. Goed om vriendschap op te bouwen. Ze is tenminste een zij om mee aan zij te gaan als er geen les is. De dag met zijn zelfprocessie door te springen. Hoe heet je? Waar kom je vandaan? Woon je in de buurt? Ik haat die aankondigingen maar een nieuwe toekomst vraagt om nieuwe afwegingen, dus ik schuif in het rond wat ik heb. Niet veel, niet veel, alleen ik. Verre van exotisch als er ook Spanjaarden en Grieken zijn. En hier de eerste Deense die ik ooit heb ontmoet. Australische meisjes. Niet wit of Iers. Engels uit het noorden bedoel je? Ik ben alleen een zee overgestoken. Dus je spreekt Frans? Waanzinnig. Vloeiend? Ik zou dolgraag mijn homogeniteit laten schieten maar. Volgende les. Kom.

In het avondbed probeer ik uit alle macht het trimester te voorspellen. Naast wie moet je zitten? Naar welke bank slenter je toe? Wat is mijn plaats in de rangorde en waar zou ik bij kunnen horen? Bij de jongeren, ja. En als ik de jongste ben? Nou? Ik hoor niet bij de glad pratende mensen van de universiteit. Ook niet bij degenen die zich hebben aangemeld om zich op kantoor te kunnen afmelden. Of bij degenen met een encyclopedische kennis van alle ooit opgevoerde stukken. Of degenen die model zijn om de huur te betalen. Of van wie al het geld van thuis komt. Nee. Ik kan mezelf nergens onderbrengen. Buitenbeentje, maar de beste bedoelingen en het kan me weinig schelen want fuck aanpassen – niet dat ik nee zou zeggen tegen wat gewone gezelligheid. Ik ben hier tenminste toegelaten in plaats van te wachten en. Visjes in het water visjes in de zee springen we de lucht in doe je mee?

Na dagen:

Ga in gedachten bij metrostation Chalk Farm staan en loop dan van daar naar hier. Zoals vanmorgen. Zoals het was. Herschep wat je hebt gezien en gehoord. Verkeer. Vogelgezag. Uitlaatgassen van een bus. Merk alle kleinigheden op en als je het kwijt bent, begin dan opnieuw. Duidelijk? Ja? Goed. Begin maar:

Ik eh. Ik. Stap in. Kaartje in mijn hand. Lift. Herinnering omhoog. Nat beton. Modderige tegels. Herinnering in lift naar. In de rij. Pin-automaat. Stoep. Naar. Bus. Bedelaar. Terug. Nee. Ga naar bordje 'Niet bedelen'. Oren naar het bakkeleisende verkeer. Rij taxi's. Steek ik hier over Zaal van Leger des Heils en. Lift. Marlon Brando Guys and Dolls en. Pub die heette. Pub die heette. Omdraaien en kijken. Kantjes en ik. Zie de. Wat? Zie de. Stad. Stad. O kut. Kut ik ben het kwijt. Opnieuw.

Zo beweegt de tijd, traag naar buiten draaiend. Naar het eerste van het leven – hou je vingers erin. En mijn hoofd wordt dommelig in

zijn luie cirkels bij het beginnende trekken van de zwaartekracht. Duw me door naar een ander oog, naar die wereld van opgepoetste parels want ik neem niet voor vanzelfsprekend aan ik. Geen hap lucht. Want hier is de plek om mijn sporen af te dekken, waar het onschuldige lammetje de luiken dichtslaat. Je bent God zo jong. De jongste. Jongste van ons jaar. Als enige zonder zonden in Babylon ondanks gehak op mijn naïviteit. Maar vrij om mijn vleugels te branden aan de waarschijnlijkse verhalen van anderen – mijn eigen weten, weten dat ik uit de buurt moet blijven – ik leer wel een beetje hoe ik moet zijn. Uitgaan op snelle vrijdag. Ga uit ga uit wie je ook bent. Glip in de groepjes – hoe vervreemd ook – bij de Enterprise, de Crown, de Fiddler's Elbow, ik wrijf mezelf op aan hun gulzigheid naar gebabbel, hoewel in de muizenval of valstrik van vals schooljongens-rat-tat-tat dat ik niet helemaal en niet kan gebruiken – Wiggins, wij zijn de slimme klemmend slimme en jij bent alleen jij – maar. Zelfs daarmee duik ik hierin. Prots me op met sigaretten. Beklodder mijn ziel met flink wat biertjes tot mijn mond wijd openzwaait van onuitsprekelijk gelul. Veel lachen ook, alsof het echt is. Verwereldsen misschien, denk ik. Hoop ik. Het helpt in elk geval brutaal te worden, klaar voor wat er maar komt. Truth or Dare dan? Ze lacht Dare! Laat een tepel zien. Tepel? Daar! Ongezien rijp ik achter lang haar bij haar koelogige show en spot. Jullie Ieren! Waarheid, hoest ik, mijn uitkleedangst getrouw. Afwegend wacht hij mijn peuk dan Je eerste keer heb je toen erg gebloed? Grond peuk trap. Genoeg. Ja zal best, ze lacht reddend en mijn leugen eenmaal geslikt grappen ze door. Maar als het tijd is Naar mijn huis, zeg ze Allemaal.

Dan een kunstmatige groep in haar huis, vergrendeld aan de kaken, rammel van gebabbel en stikkend in erger als de nacht haar kant afschudt. Ik heb het niet op die Fuck! Gaaf huis heb je! en Wat doet je vader? club. Ik hou van de betovering van de elegante kamer – een vaas witte tulpen. En gepraat over de studie, ik kan maar half meedoen, het moet zijn plek in mijn hoofd nog vinden. Zwemmen

zwemmen, misschien vind je een ingang naar het leven dat zij blijkbaar delen. Dus mijn regel, als er iets wordt aangeboden, dan neem ik het aan. Klungelen met as als de joint rondgaat. Klingelen met bierflessen ook. Losse staartjes wijn. Muziek uit haar nieuwe cassettedeck relt de tongen los en los. Verhalen zweven omhoog. Benen worden sereen. Tweedejaarsgeklets Je merkt nog wel wat we bedoelen; ze breken je steen voor steen af en jij mag jezelf weer opbouwen. Deconstrueren, noemen ze dat Ik verzin dit niet. Mijn hersenen trekken ervan samen, dan – verrassing – gaan ze uit elkaar en begint de kamer te draaien. Heel leuk en lekker heel. Rustig! Kan iemand haar helpen. Beter even naar buiten. Beter ja goed en iemand mee? Ja.

Tuimel naar haar vensterbank verkil tegen de sterren. Diep ademhalen. Doe ik. Goed zo. Wrijf mijn vingers veelvertrapt deze vloerverstikte nacht. Roezemoezig lijkt haar kamer nu, van buiten. Mijn geschubde keel au maar het tollen holt terug. Gaat het weer? Een beetje. Kippenvel op onze armen. Beetje benauwd daarbinnen, duimt hij. Ik knik. Maar mijn kin ligt in zijn hand. Ik. Laat mijn kin pakken. Trekken. Wang pakken. Hals naar achteren Gone with the Wind Scarlett o'h. Klik! Mijn mond met een mond erop. Mijn mond helemaal alleen laat zoenen en zoenen naar zich toe trekken. Zacht van de drank. Wijn in de plooi. Ik wankel een beetje verraderlijke knieën. En knieën. Aangeraakt. Knieën. En nog meer zoenen. Zwalpen van zijn tong en lichaam doet Nee. Sorry en Nee en Shit! Laat mijn lijf los. Gaat het? Jawel. Jawel Sorry. Nee ik moet sorry zeggen, zegt hij Gewoon lam en zo. Ik trek me terug. Ik ben ik denk kan beter gaan. Niet vanwege mij. Nee nee. Ik ben nee. Op mijn hak. Tot het eind van haar straat. Sorry, en Truste, en kan niet.

Wat een stomme suffe vlucht. Ik vloek tegen het verkeer met zijn claxongetoeter. Waarom nou niet? Jezus. Hij was er nauwelijks. Zou je hem zelfs nu op straat herkennen? Een mond en iets om over te brengen. En jij wilt toch zo graag een pop met lossere leden zijn? Meteen al helemaal fout. Ach zo zal het nog weleens gaan, je doodschamen, instelling bijstellen. Het duurt niet lang meer of je

lost op in het pluis van de stad en frietssporen plattrappend bedenken ik morgen komt er weer een dag.

Andere Dingen.

IJskoude ochtend. Markt. Bij zonsopgang ga ik ten onder. Eén voet in de troep. Een in Camden. Nu als lunch zalvige noedels opzuigen en niet meer opletten of ik vogels hoor. Het wordt wel eenzaam, dat naar binnen dringen tussen de meute. Alle speculatievriendschappen die ik, jaloers, observeer. Het is maar ruimte maar ik heb zo'n afstand af te leggen en dit lijkt zo'n grillige wereld.

Glazig onder badwater ga ik zeven tot acht. Druipmomenten her-scheppen paarsbruine fout van vannacht. Droom dat ik slank en hoog als een boog ben geworden. Praatjes en grapjes, gereserveerd en elegant en verre wenkbrauwen – niet hier wekend onder schuim. Geen hospita die schreeuwt Je hebt al het warme water gebruikt! En Hoe lang doe je erover om één lijf te wassen? Hangt ervan af, schreeuw ik terug. Niks 'hangt ervan af'. Je moet wel zo vuil als een varken zijn geweest. En ik herinn Shift. spuug uit geslingerde knieën naar vuil koesterende vinger haar speld grijpt en neerdend spattelende klink door de vloer van de koeienstal kom

NIET TERUG.

HAAL terug.

Hier, uit die votiefloze kantlijnen van verleden.

Verwacht verwacht een slonziger jij en weet: haar dag komt aan.

Weken.

Gaat door tijd zo. Elke dag. Uren bezig wegen te openen die ik in kan slaan. Dit zijn jullie oesters, jongens, meisjes. Hier zijn jullie werelden van parels. Daar denk ik aan als ik in het stof zit. Maillot aantrek. Op matten strek. Met warm drinken op stenen trappen hang waar het gedrang gaten in verlegen prikt. Zij die een bank in schuift Wil je een peuk? Dankbaar schik ik naast maar wou dat ik

minder vlees en veel meer lucht was. Maar is dit niet de juiste plek om te ontdekken: geen onderbroek maar altijd een string, zonder platte buik is de wereld verpest en een zichzelf respecterende actrice eet geen kaas. Echt? Echt, ik bedoel Jezus eeeecht. Nee, wist ik niet. Ik ruik tenminste steeds minder naar nieuw. Nu tover ik 's nachts, als ik mijn strekzere zelf ontrol, nieuwe toekomsten uit de plafondbarsten – in stralend technicolor – die dit heerlijk heden mist. Ik dwing het af, hoop het en droom het. Mooi gaat mijn leven worden als het komt. Als ik af ben. Als ik mezelf heb gemaakt. Als ik heb. Als ik

De volgende ochtend zit ik weer in het zwart-witgeflakker van de dag – met fluitende keel maar ik leer allereerst naar sigaretten te grijpen. Als de aardgebonden vroegte me in die dromen vasthoudt ben ik dan snel genoeg terug bij een moderner ik. Inhaleer. Blaas. Lik aan barstjes in mijn lippen. Sta steelse blikken toe op plekken waar mijn lichaam te wensen overlaat. Geef soms een beetje toe. Bedenk ik ben hier en waar kan ik niet heen? Wat zou ik anders kunnen zijn? Bovendien, op straat, terwijl het mottenleven zich een weg naar bed baant, wacht er iemand op me. Zij is mijn vriendin en het is zaterdag.

Vochtig in mijn heimelijke huid gluur ik op straat naar voorbijgangers die door Kentish Town binnenglippen. Net als ik of autochtoon? Kan ik nog niet zien. Door de uiterstheid van Londen is iedereen buitenstaander – maar dringt vanmorgen vooral ongezien.

Môgge! Ze staat bij de kaartautomaat, gezicht gerafeld van gelach, onze ogen roddelen al. Wat heb jij gisteravond uitgehaald? Traag draait haar voet. Ik graaf mijn portemonnee op, pluk munten uit het pluus. En rinkel. Kaartje. Vertel op. Rollende ogen Er isss iiimeaaand blijven slaaaapen. O God! Ik sterf van onschuld, van haar spannende gebrek daaraan. Hoeveel kan ik vragen zonder. Tik. Wie? Nee. Nee? Trein staat er al, vlug! Trappen af rennen. Erin voordat de deuren dichtgaan. Hijgend neerploffen. Dus vertel

dan? Geen namen, maar nou goed. Nijpend nieuwsgierig zeg ik Toe dan. Nou hij had haar dus bij de Fiddler's gezoend en hij ging mee naar haar huis en toen en toen. Ieks. Details van geneuk. Het struikelbed het omgeschopte glas en zij de hele tijd met haar voet in de wijnvlek wrijven. En erger – gênant – burens die op muren bonkten. Haar gelach vol verwachting. Ze denkt dat ik weet. Ik lach ook en zeg niets. Gespeeld normaal, gespeeld geschokt van Meen je dat nou? door de stations schallen tot we bijna stikken. In haar geglein verberg ik mijn fundamentele niet-weten. Zelfs haar En. En? Jij? Nog niemand? Nee. Ik? Nee. Scherp zwenk ik terug naar haar eerdere liefdesverdriet dat deze nieuwe jongen vast niet zal herhalen. Nu ik langs mijn onschuld ben koers ik rechtdoor en knijp haar uit voor details zoals Hij roept Christus! als hij Stop. We moeten eruit. Uitstappen bij Barbican.

Zij voorop in de opspringende wind, vuisten die naar haren grijpen. Ik achter haar aan knipperend tegen de zandkorrels over de brug. Stenen en torens. Wolken en verf. Dit lijkt in niets op welk leven ook dat ik heb geleerd. Zelfs als het ondergaat, gaat het nog door. Zij zegt dat het lelijk is en ik vind van niet. Ik vind dit Metropolis.

Maar goed we zijn hier voor de Kunst. Zij heeft kaartjes en ik heb de heimelijke hoop dat kunst zal branden. Maar haar zakelijke schouderophalen legt me het zwijgen op en ik stippel mijn stappen uit naar haar manier van lopen. Blasé bij de beelden. Buigend naar het glas. Stilstaan voor schilderijen, altijd even lang. Zo doe ik het dus ook en als het zo druk wordt dat de kunst er haast niet doorheen komt jaag ik erachteraan. Moedig het zelf aan. Probeer te voelen maar denk alleen en vraag me af of dat verkeerd is – ook als het om musea gaat ben ik Gods onschuldige lammetje. Hakken tenend op haar hakken tenen langs de rijen. Maar pas als ze de hoek om is lijkt de kunst bereid tot leven te komen. Eerst alleen kleine deeltjes – gebarsten naadjes aan de zijkant – die ingangen maken in lichamen die niet van mij zijn. Dan tollend wegzwiepen naar het anarchistisch su-

blieme. Dan stollen tot een ander oog dat ik niet gebruiksklaar kan focussen. Word scherp scherp scherp, sist het ik zal je leren kijken en dan ben ik er altijd om je kasten leeg te maken en jou aan de eenzaamheid te paren. NIET DOEN. Met mijn rug naar het schilderij. Te snel en ver om te zien. Het komt alleen doordat ik te lang alleen in dit lijf lig, ik moet iemand vinden die bij me komt liggen. Dat wil ik. Mijn wil. Er wordt iets aan gedaan. Wanneer? Doe me een lol zeg één ding tegelijk. Ze pssst me terug, stoot me aan Dat is precies zijn pik. Ik kreun inwendig en grinnik uitwendig. Kom kom mee we gaan koffie halen ik snak naar een sigaret.

Rozig vluchten we terug naar Camden, lachend aan de lucht en dan weer onderduiken waar Londen roostert. Aardser dan haar Goths met hun plechtige ogen, levendiger dan haar New Age Travellers ook. Geen vriendschap als een blikseminslag maar genoeg voor nu en ruim voldoende voor de World's End.

Niet te vergelijken met mijn eerdere zaterdagen. Tochtjes naar de Kwik Save en Help the Aged. Naar de markt als ik geld heb – McDonald's als ik stout ben. Snel tekst leren wordt peuken roken of op bed Solzjenitsyn stuklezen. Om halfzes de prak kool van de hospita voor de huurders. Naar haar tv kijken tot ze om negen uur terugkomt. Anders boven de tijd mishandelen door hem over zichzelf uit te rekken – kan maar een paar keer voordat je depressief wordt. Dat is het randje, gevaarlijk. Schemer starend naar het verglijden van de lichtjes. Als de batterijen leeg zijn en mijn walkman niks meer doet. Wachten, achter de verstrooibare tijd, een beetje pijn. Alleen drinken. Haast niets. Bijna mooie roze bloemblaadjes sigarettenbrandplekjes op mijn huid. Boeketten, het rozigst bij het scheenbeen, maar ook op mijn dij. Een trektouw dat ik over de plas van mijn eenzame uren span en dat plakje voor plakje past bij alle verzetjes die ik ken. Maar vanavond ben ik niet in die tuin, want Moet je zien, ik ben uit met een vriendin.

Vijf kruipende uren en drankse botten later verzamelt ze hofmakende heren. Verblind door het klatergoud van haar tartend achter-

overgeschudde manen rook ik me een poel waar ik alleen uit kom om even in hun vlammen te duiken. Ja bedankt, of Ja hij is aan! Samen gestudeerd, verklaart ze met het soort vloeibare nonchalance waarmee ik graag mijn knieholtes zou deppen. Ze draaien om haar loomheid heen. Ik draai er ook omheen en als ik hen was, zou ik het niet moeilijk vinden te kiezen tussen haar grappigheid en mijn vreemdheid ja dat is nogal logisch. Bovendien ziet mijn dronken oog zichzelf weer eens maar dan niet door de kunst maar terug naar kleiiger klachten: onplatte buik versus vuige verlangens. Kop op schat, gebeurt vast nooit, treitert er een. En als het al gebeurt ís? God jij! zegt ze, dus ik hijs een lachje op. Verborgen diepten, trekt ze zich in terug terwijl ik mijn gedachten oversteek om vlotter op de omgeving te reageren. Succes stuit op Blik. Waar? Paar jongens van school. O? O! en – waterdicht – wenkt ze hen om te. Knikken zij, glas omhoog en banen zich een weg. Dames. Heren. Jezus, boven mijn pet, alle gedachten gaan naar seks. Als ik er een moest kiezen wie zou ik dan nemen? Weet ik niet maar een razende-maagd dus in mijn lijf gaat maar van Kies nou dan gebeurt er tenminste iets. Kies en word iemand die altijd iets te kiezen heeft. Goed dan, studeer, wijs de beste maar aan. Hij. Van mijn auditie. Foute keus. Meteen al. Maar als je erkent waarom is het oké, zelfs interessant, om waar te nemen want aan de overkant van de tafel zie ik haar en hem elkaar behoedzaam ontwijken. Schuins verwijzen, nonchalant aangeboden sigaretten. Zij verdiept in zijn vriend maar hij staart naar haar hals. Tastbaar in de rookdikke lucht een weefsel dat geen van beiden kan ontwijken. Dus hij was gisteravond en haar strakke mond maakt alle eerdere gegein ongedaan. Ze vindt hem leuk en hij? Weet ik niet. Zit in mijn blinde hoek samen met alle andere mannen waarschijnlijk. Wat heeft hij van haar lichaam genomen? Hoe zou hij zonder kleren zijn? In het complot maar buiten in de kou, ik met mijn lichaamsloze oog.

Hup vloekend overeind. Kut mijn been slaapt, ik wip van de ene voet op de andere. Moet je pissen? Nee last van mijn been. Hou

even op zeg zo meteen moet ik ook. Sorry. Kut ga van mijn teen af. Je bent zelf een kut. Hé laat haar met rust. Maakt trouwens niet uit, ik ga naar huis. Nee nog niet weggaan. Nee ik ben kapot. Dan ga ik ook. Nee jij blijft hier. Wij gingen toch al met een paar mensen een stukje lopen dus waarom gaan we niet allemaal?

Bezwalkt van het bier volg ik haar voorbeeld. Lief Doe! naar de hovelingen die niet weggaan. Dan naar buiten door de mangelende menigte op straat waar we onze kluit doorheen wringen. Vier of zes. Ik laat me sturen. Voor mij is de avond voorbij maar voor haar niet. Zediger in haar dronkenschap met hem erbij. Is dat zo? Waarom zou dat zo zijn? Lijkt wel alsof ik zelfs bij paneeltjes zelfwegslopende drank niet ontkom aan het eenpersoonspubliek dat ik ben, dus leg ik me neer bij mijn geheime zicht op hun pret. Zij spelen het nog steeds vriendschappelijk. Raken elkaar nog steeds niet aan. Waarom? Als ik had. Als iemand. Hou je kop, je bent gewoon dronkener en kunt er niet zo goed tegen als zij. Bij haar hek geef ik me over. Truste en kusje. Wat een leuke dag, heb je het naar je zin gehad? Ja. Hij komt alleen even boven om. Tuurlijk. Dan lopen ze de trap op naar haar volwassen boudoir terwijl ik met de resterende ander koers zet naar Kentish Town.

Zal ik je thuisbrengen? Nee bedankt gaat prima. Je hebt nogal wat gedronken. Jij ook. En? En? Doe niet zo moeilijk kom op lopen. Eerste van de herfst. Waar heb je het over? De kou, wat dacht je dan? Volgens mij ben jij heel dronken. Wat ben je toch een heer. Volgens mij bent u heel dronken, edele vrouwe. Dat lijkt er meer op. Echt. Starnakel maar vriendschappelijk slaan we Anglers Lane in. Etalageglas bij mijn gezicht maakt een klucht van mijn brein. Een ladderzatte Alice loopt door spiegels terwijl hij theater babbelt. O! Wat een heerlijk iets om niet te zijn, gewoon samen, net een verjaarsfeestje. Krukknieën, stokknieën. Deze kant en jij. Mijn ogen buigen stroomopwaarts tot voorbij het lichaamsevenwicht. Ver als sterren zie ik en laat de wereld slingeren. Ho pas op, stoot je hoofd niet. Ai de nacht en kon je elke dag maar zo rondstropelen.

Is dit jouw straat? Ja. Hand om mijn middel. Hek knerpt. Handtas. Sleutels in mijn deur. Goedbeschouwd is hij niet erger dan een ander en al mijn netten tikken aan. Verdelen de ruimte. Verdelen nog een keer. Kom je nog even binnen? Deze keer niet, dank je. Ik sla mijn oog weer naar de lucht. Dat komt me goed uit. Ander keertje misschien? hij. Nee, zeg ik. Mijn hospita vermoordt me ik ben te dronken om normaal te denken bedankt voor het thuisbrengen. Graag gedaan. Truste. Intacta. Hij loopt de straat uit. Was en ben nog steeds intacta. Niets aan de hand. Geen paniek. Intacta naar bed. Komt wel goed. Dat zien jongens niet aan je.

Het is ook nog geen zondag en. Zondag is die prijs niet waard.

Maandag. Zijn alle ogen helderziend? Die van haar, zelfs als ze grappen maakt? Iedereen nu op de hoogte van de randjes die ik niet rond krijg? Ergste is dat hij zegt Gaat het weer? en Fuck wat was jij dronken zaterdagavond. Ik lieg glashard Ja hoor prima, en Sorry ik had niet gegeten. Niets aan de hand je was zo grappig, compleet van de wereld, zegt hij. En ik wou dat hij dood was. En ik wou dat ik dood was maar geen van die twee innige wensen gaat in vervulling en ze waren ook niet echt.

Kies een scène voor twee personen. Liefst twintigste-eeuws. Twee scènes per klas dus hoogstens een kwartier. Maak een lijst op het bord. We beginnen over twee weken dus jullie hebben geen excuus om onvoorbereid op te komen dagen.

Ze knikt. Ik wel. Ideeën? Nee. Zal ik mijn Hem vragen? Je wie? Je weet wel – stuiven we dan naar de toiletten voor de giljetjes die vereist zijn bij een hals met zuigzoen. God hij is lekker en hij is derdejaars dus hij weet van wanten en hij is pas vanmorgen naar huis gegaan, stel je voor, ik kan haast niet meer staan! Lippenstift op de tegels en de muur en Slet! Ja weet ik maar o ik ben verliefd en ik denk echt dat hij de Ware is. Paarse linkse hoek recht in mijn borst. Goed voor de roddel maar slecht voor de vriendschap. Nu gaat zij in het weekend paardrijden op haar bed terwijl ik. O fuck. Nou ja.

Maar door de week.

Ik ruik de koffie, het bruine brouwsel voor mij altijd. Zie het in het grove witte kopje, stomp en snel teleurstellend, een genoegzaam uitsluitend voor volwassenen waarschijnlijk? Ah. Wil iedereen zich alsjeblieft even concentreren. De hitte verspreidt zich door mijn hand – tolereert duim, intolerante handpalm – voel me te goed om demonstratief met vingers te priemen en tss tong tegen tanden te sissen zoals anderen om me heen. Ik verdraag – zoals in het echte leven, in stilte misschien ook. Goed je doet niet alsof je voelt het gewicht echt. Niet zo gespeeld wegen. Nee. Zie mezelf bij haar op de vloer zitten, kopje in mijn hand, hopen dat mijn Scheutje melk? niet fout was. Voel het branden intrekken terwijl ik wacht – voorzichtig – denk om haar vloerkleed. Haar rug die vanuit de keuken zegt Sorry die is op, en de hele gebrande inhoud die ik door moet slikken. De geur in mijn gezicht. Stijve nek. Wat ik er niet voor overheb om het mijn nieuwe vriendin naar de zin te maken. Breng het naar je mond. Ik ben flink en. Niet doen alsof je je verslikt, dat is zó goedkoop. Inderdaad, want ik heb het echt doorgeslikt. Oké jongens, genoeg voor vandaag.

En een paar weken.

Ik doe een loopspel langs Lady Margaret Road. Nog binnen, waar de ogen zich scherpstellen. Hier tuinmuren. Hier kalere bomen. Trouw aan mijn voetstappen maar gewend aan de bladeren en het ritsel-ratsel en het huppelen dat ze suggereren. Vooruit en alleen dat. Verder niets. Dij tot enkel maken stappen in de lichte nacht of de vroege morgen, niet meer in mijn lichaam alleen om me te verplaatsen. Ontglipt zijn, puur. Zo hoog komen. Getuige al die ramen waarvoor ik me verstop in mijn rode jas. Op mijn zwarte laarzen. Dit is het lopen door sirenes en regen waard. Ze martelen me met troost in die weekends in mijn eentje; spugen glans op de matheid van dit verlangde leven dat steeds meer alleen wordt geleefd. Waarom ben ik. Waarom ben ik niet. Waar is zelfs de weg

naar zou kunnen? Ik ben niet verdwaald. Of niet heel erg. Eenzaam. Dat is het en Ik weet niet wat ik moet doen.

Dus beweeg ik. Auto's bewegen. En het is bijna leven. Stad heeft zijn uitwerking op mijn geest. Hier moet je zijn, zelfs als het niet helemaal goed is. Maar niet lang voordat de pret begint.

Ik scheur naar haar toe de middag dat we gaan repeteren. Haar zaterdag ook, want we moeten onze rol leren maar. Hij is ook aan het verhuizen dus. Kom binnen in de ordelijke vrede van haar kamer die al snel ontaardt in lui op de grond liggen. Tekst en broodjes. Koffie Thee. Stilletjes rijgt de zon zich gedwee door een schrale kersenboom naar binnen. Maar zij is onrustig. Is er iets? We hebben ruzie gehad, hij is met slaande deuren weggegaan. Wat was er dan? Weet ik veel. Van die jongensdingen. Ik vroeg alleen Kan ik je vanavond verwachten? Heel redelijk toch. Zou je denken, ja, maar hij begint te schreeuwen van Ik ben je eigendom niet en hij sloeg met de deur en. Fuck him zeg ik shit. Even stil en toen zij op zijn Sally Bowles van Heb ik gedaan! En ik proest. Scheel, voegt ze eraan toe, zelf scheel. O Jezus wat ben jij erg. Nou dat zei hij niet! Dan vind ik mijn draai en zij valt ook in. Wat een kutzooi. Wie? Jij? Allebei! Maak je geen zorgen, die komt wel weer terug. Waarschijnlijk iets zieligs tussen zijn benen, wat een lul. Anders niks mis met een lul. Precies! En lachen tot buikpijn, vloer, strekken en rekken. Kersenboom beschaduwde het plafond, buigen en strekken. Ik wou dat ik wat meer op jou leek, zegt ze Jij bent zo onafhankelijk, vooral wat jongens betreft. Ik laat het lieve leugentje gaan, geniet ervan en vraag me af waar ik het in kan passen. Of kan ik zeggen dat ik niet helemaal goed functioneer zonder iets anders weg te geven? Maar ik zucht ik weet niet, ik zou wel wat meer seks willen. Ze klapt in haar handen Nou, dat valt te regelen! We stoffen even die Leeuw van Tsjechov af, ik doe je make-up en dan gaan we naar de Palace, dansen, oké? Is hij misschien afgeknapt op die lampenkap met kantjes? Hou je kop, dat was mijn moeder, zullen we? Oké, maar eerst die tekst even? Ja. Vet!

Tijd voor een borrel. Ze maakt me mooi. Krult mijn haar. Mascaraat en stift me maar zegt wel Leuke jurk terwijl ik rook en doe alsof het me niks kan schelen dat zij vindt dat ik wel wat hulp kan gebruiken. Maar we zijn samen, het is spannend, we gaan de deur uit, naar Camden Town en vallen al snel in het ritme. We zijn jong hier dus dat kan. Fuck hem dat hij niet belt. En wie weet ik. Misschien. Maar niet. Maar toch. Het is nog wat vroeg voor de Palace, laten we hier iets gaan drinken.

Corpsbal zou ik zeggen en ontzettend Iers. Royal College Street. Maar wel ruimte en ik heb het niet zo op dat gedein. Zij gaat naar de bar. Ik zoek zitplaatsen. Marlboro Lights en bier en wij rodde-len wat. Het meeste niet erg aardig. En na één biertje begint ze te zenuwen of ze toch niet even moet bellen, want ja, misschien heeft hij gebeld en. Haal het niet in je hoofd laat hem maar over de brug komen. Ik haal nog een drankje en dan gaan we verder. Nououou, schoorvoet ze Oké.

Dringen bij de bar en denk Ze moet niet bellen, ik wil vanavond stappen. Trommel met mijn vingers. Hou er dan mee op anders denkt de barvrouw dat ik haar bedoel. Schiet nou op. Maar dat doet ze en ik bestel en zie dat de as bijna van die sigaret valt. En ook nog op mijn hand – als de roker niet oplet – en precies op dat moment, in die seconde, gebeurt dat. Au! Ik Au! Al doet het niet echt pijn en de eigenaar gaat van Shit! Gaat het? Lange vingers knippen het uiteenvallende klompje as op mijn jas terwijl ik – door omstandigheden te dichtbij – bloos Ja hoor. Heb ik je niet gebrand? Nee. Gelukkig sorry – gebaar naar boek – Ging er iets te veel in op. Ah dat moet je echt niet doen, dat. Wat, lezen? Nee zo ver opendoen, dan knakt het ruggetje. Dat was al geknakt toen ik het kocht, maar hij strijkt het recht en ik zeg Boze geesten? Inderdaad, bijna uit. Die biecht? Ken je het? 'Ik heb God gedood.' Indrukwekkend. Hoezo? Zomaar, je leek me niet het type. O? Te dikke tieten? Te blond? Jezus! zijn ogen wijdopen lachend Helemaal niet, ik bedoelde alleen dat je er nogal jong uitziet. Wat bedoel je

daarmee? mompel fuck over de uitglizer die ik heb gemaakt. Niets, ik dacht alleen dat alle jongeren met lichtheid en het bestaan bezig waren, excuses, niet beledigend bedoeld. Nou ik heb het dus ook gelezen en. Sigaret? Nee ik moet dit naar mijn vriendin brengen en. Ik lees dit laatste stukje nog uit, zegt hij Maar mag ik je dan bij wijze van herstelbetaling een drankje aanbieden? Ik weet niet of we hier dan nog wel zijn. Maar als je er nog bent? Dat zien we dan wel. Dat zien we dan wel, glimlacht hij in zijn Dostojevski-Penguin en ik zelfkastijd me terug naar haar.

Oh my fucking God! zij Oh my God wat was dat? Niet doen niet je gelooft nooit wat ik zei O God ik wou dat ik dood was. Zij schopt alleen naar me Vertel? En zo maak je nu eenmaal vrienden dus ik smeer het uit, gelardeerd met veel Niet kijken. Nou mij zou hij best iets mogen aanbieden, grijnst ze als ik klaar ben Hij is ook ouder en dat betekent goed in. Hou op, bovendien is hij het waarschijnlijk al vergeten en zelfs als hij het nog weet maar goed en die jongen van jou dan? Ze hapt en daar gaan we weer, ik ontwijk angstvallig zijn blik tot Hé Dostojevskimeisje? Nog een keer hetzelfde? Ik ehhe ja. Hij wijst naar haar Jij ook? Ze schudt haar hoofd, ik moet even bellen. Niet doen, ik Alsjeblieft. Smeebede genegeerd en stukgelezen Boze geesten in zijn zak. Zal nu wel niet veel meer van over zijn.

Nu is er vast niets meer van over, zeg ik. Opleiding tot bibliothecaris? vraagt hij. Toneelschool. Welke? Maakt dat uit? Misschien. Hoezo? Ik ben acteur. O. Hij steekt over de lange hoek een sigaret op. Ben je altijd zo humeurig? En mijn wangen vol schaamte Dus waar kan ik je in hebben gezien? Dat moet je nooit aan een acteur vragen, zegt hij. Hoezo, voor het geval dat je voornamelijk ‘in ruste’ was? Precies. En jij? Nee, ik niet. Dus wat is het laatste wat je hebt gedaan? De laatste maand werk ik aan een scenario. Dat is niet. Sorry dat ik stoor, maar mag ik mijn jas even? Nee! Oog smeekt haar terwijl hij naar voren schuift om haar te laten. Zij trekt haar jas naar zich toe en terwijl ze hem dichtknoopt, vormt ze genadeloos met

haar lippen Het beste! en dan de aansporende blikken Kom morgen langs oké? Oké. Ik blijf berooid achter, zie haar gaan gaan weg.

Tergend traag draai ik me weer op. Maak je geen zorgen, zegt hij. Komt wel goed, zegt hij en zijn hoektanden komen bloot in zijn Engelse glimlach. Ogen een tikje vermoeid maar gezicht knap. God, ad rem zijn niet nee weet ik, alles wat er over mijn lippen wil komen. Hij tikt tegen de zijne, krijgt medelijden denk ik, lange benen strekken zich uit vraagt Wanneer heb je het gelezen? Boze geesten? Ja. Twee jaar geleden, drie. Vond je het mooi? Ja. Waarom? Stavrogin. Die nihilistische kinderverkrachter? Eigenlijk is hij geen nihilist. Gordijnen rook uit zijn mond ik zou zeggen dat die kinderverkrachting het zorgelijkste was. Hij ziet tenminste in wat hij verkeerd heeft gedaan. Wat maakt dat uit als het onherstelbare al gebeurd is? Maar hij heeft berouw. Zelfs als dat waar is, wat maakt het uit? Vergiffenis. Daar heeft hij geen recht op. Waarom niet? Omdat dat kind nog steeds dood is. Hij heeft haar niet vermoord. Hij knikt Maar er zijn nog meer manieren dan de letterlijke om iemand de dood in te jagen. Moet er daarom nog maar een ander leven worden verspild? Dat leven is al verspild. O ja? Niet dan? vraagt hij. Nou hij heeft iets gedaan waar hij spijt van heeft en is de behoefte aan vergiffenis niet iets wat we allemaal met elkaar gemeen hebben? Dat is gewoon een kwestie van eerst leven en dan dood zijn. Doe niet zo cynisch, zeg ik En de hoop dan? Of de liefde? En ben jij weleens verliefd geweest? Nog niet maar dat komt wel. Vertrouwen, glimlacht hij. En jij? Ik pin hem vast. Of ik verliefd ben geweest? Nee, waar geloof je in? De levenslange strijd om onverschillig te blijven. Dat klinkt nogal triest. O vind je? Ik knik. Wacht maar tot je zo oud bent als ik, zucht hij. Doe niet zo neerbuigend, zeg ik. Doe jij dan niet neerbuigend tegen mij, antwoordt hij. Stilte wij. Ik bijt op mijn lip. Hé man! Ergens tegen een barman, helemaal verhit. Dit is verreweg mijn ergste en Weet je, zegt hij om zijn sigaret heen Jij bent het enige meisje waar ik dat ooit tegen heb gezegd terwijl ik haar toch wilde blijven versieren. Probeer je me dan te versieren? Ik

dacht dat ik misschien hoe gaat het tot dusver? Oké. Dus als ik nog een glas voor ons ga halen ben je er dan nog als ik terugkom?

Draai draai het bloed in mijn wang. Ogen accumuleren zijn universon, wat hij ook is. Ik durf niet eens te raden wat hij te zien krijgt – ongeschoren been en oude beha – hij is een halve kop groter dan de andere mannen in de pub en. Waar denk je aan? vraagt hij als hij weer zit. Niets en kijk hem niet vreemd aan kom je uit Londen? Uit het noorden, hoor je dat niet? Ik ken de Engelse accenten niet zo goed. Heb je veel gereisd? En ik sluip in haar, wat zou zij zijn? Meer dan klei. Toe maar. Het is alleen voor vanavond, tuurlijk wanneer zie je hem weer? Naar exotische plekken, vreemd genoeg, zeg ik. Napels, met Interrail, al die boten in de baai. Toen ik acht was, met mijn vader, de uitlopers van de Himalaya. Het huis van de ouders van een vriendinnetje op Kreta. Thailand, stiekem met een vriendje. Opgepakt en straf maar. Was het het waard? Ja vanwege die brandende lucht 's nachts. En de leugens liggen me, scheuren zich uit me los, klinken bijna als feiten. En het zijn authentieke kopieën van iemands waarheid, daar ben ik heel precies in. Maar hij luistert alsof ik nooit zou liegen en lijkt het zo amusant te vinden dat ik mijn verlegenheid afleg. Prijst een doortastendheid waarvan hij betwijfelt of hij die zelf wel zou hebben opgebracht en charmeert dan naar meer. En er komt een moment waarop ik weet dat ik het zou doen als hij het vroeg. Wat? vraagt hij. Wat? vraag ik. Wat betekent die blik? Niets, doe niet zo paranoïde. Hij houdt zijn handen omhoog. Ik word rood en zo gaan we door.

Naar flakkerend licht. Geroep van Hoogste tijd! Hoe ging dat versieren uiteindelijk? Best goed, knap gedaan. Bedankt, hij glimlacht Goed genoeg om mee naar huis te mogen? Daar heb je het dus. Daar ben ik. O God wat mij betreft wel maar ik heb een kamer in Kentish Town en mijn hospita. O oké, geeft niet. Sorry het spijt me. Geen zorgen, het geeft niet. Nee het is echt zo, niet dat ik het niet zou willen en ik. Oké, ga je dan mee naar mijn huis? O, ik Woon je in de buurt? Vraag, alsof het om de afstand gaat. Ja, vijf minuten

verderop. Ik veins besluiteloosheid maar hij wacht zo ontspannen, alsof hij het al weet. Goed, zeg ik. Oké, zegt hij Kom, pak je jas.

Door de metaalrammelende sprekende filmnacht lopen we. Vis mijn hand in de buurt van de zijne maar hij rookt alleen. Misschien is hij wel een moordenaar? Kom op zeg. Hij is neukmateriaal en zo te zien heeft hij dit zo vaak gedaan. Maar o mijn lijf wil wel en niet. Lichaam schraapt angst tegen het Ja van mijn brein. Schuur dus mijn vingertoppen langs alle leuningn om hem bij te houden over Camden Road.

Zie je wel vlakbij, zegt hij ritselend langs de heg Daar is het, nummer vijf, met dat kapotte hek. God! is dat jouw huis? hap ik naar adem. Hoge witte verdiepingen. Niet van mij, lacht hij Ik huur hier een kamer, op eenhoog. Woon je hier allang? Hij rammelt met zijn sleutels. Jaar of tien ongeveer. Dus al sinds mijn zevende of achtste. Jezus zeg niet dat je zó jong bent? Hoezo? Hij schudt zijn hoofd Nee niks, en piekt zijn peuk achterom over het wilde gebarsten pad.

Geen licht op de gang, sorry, volg mij maar. Ik volg hem de trap op. Zilveren sleutel en Ik maak eerst even een lichtje, wacht hier maar. Zo sta ik in een donkere oceaan van stoffige lucht waar het verkeer buiten tot rust komt. Motor en vrachtwagen bevatten alles wat ik over vanavond weet. Doen en dan zijn. Klik en gloed en Het is een zooi maar kom toch maar binnen, zegt hij. Kies hem. Kies dit, en nu.

Hoger maar kleiner dan Jezus wat een bende! Vandaar dat hij eerst over mijn huis begon – hij bij de nep-openhaard met het gas in de weer – ik had niet op bezoek gerekend. Wastafel in de hoek. Erker met te groot bureau. Wankelende stapels boeken. Ik zie oude brieven, schoteltjes met as, scripts, halfvolle mokken. Geef je jas maar hier. Zijn eenpersoonsbed. Gooit hem over de leunstoel waar ik hem zelf ook wel had maar. Beleefdheid is beleefd. Ik haal die borden even weg. Dag uitgedroogd gehakt. Dat het zoenen maar beter mag gaan door die Pinter eronder. Zou het? Sinaasappelschil op Valle-Inclán. Iets wat misschien een pleister is geweest op Howard Brenton hou

op houop. Dus Let Love In? Wat? Hou je van Nick Cave? Weet ik niet, zeg ik. Daar komen we dan zo wel achter. Dum. Boze geesten neergegoot en zijn lange jas weggeslingerd. En dan zie ik het, stille spanning in zijn mond, hoe nu verstrikt naar tijd voor meer. Kom hier. Maar de zenuwen maken dat ik niet weet hoe ik Geen gekke kamer wat betaal je daar nou voor per maand? Ongeveer tweehonderd. Niet verkeerd maar zoals je met je boeken omgaat. Laat die boeken nou maar, zegt hij en hij raakt mijn gezicht aan. Dat is de eerste keer dat we en ik schiet snel in spanningenotangst. Maar die vreselijke mond, steeds maar van Is dat niet irritant altijd moeten bukken om te zoenen behalve als ze net zo lang is als jij en dat ben ik duidelijk niet en. Hij is zo lang dat hij vast wel vaak moet bukken. Maar hij bukt, zegt Nee en kust me dan.

Bang ik. Hij houdt vast. De vorm van zijn lip die zich tussen de mijne draait, draait totdat ik terugzoen. Ik denk dat hij glimlacht maar hij meent het wel. Kussen tot ademstootjes en aanraking van zijn tong maakt sneller, merkt hij dat? Zegt er niets van of maakt hem niet uit. Amuseert alleen zijn mond en jaagt mijn bloed op. Dus zo zoenen volwassen mannen en deze weet hoe het moet. Ik weet dat het een goede zoen is maar zet me schrap voor wat daarna komt terwijl diep in het gordijn een stervende vlieg begint te zingen. Hoor hem tegen het raam botsen en. Zet je tas eens neer, zegt hij en hij schuift hem van mijn schouder, gooit hem opzij, kust weer. Geduld raakt op. Mond in mijn hals. Dan diep in de mijne. Open. Ontdek nog iets anders onder zijn versleten overhemd is zijn hele lijf. En zijn huid is zo levend en wordt graag aangeraakt – zelfs mijn kleine stukje handpalm tegen zijn buik. Mijn huid transformeert ook, hoewel niet helemaal aanwezig, schrikt van zijn zoektocht naar de rits van mijn jurkje. Die is er niet, dat heeft hij snel door. Trekt de jurk dus omhoog, over mijn dijen, boven mijn panty. Over mijn rug. Armen omhoog, zegt hij, en hij trekt hem uit en ik ben ik word. Ik word bloot. Beha. Mijn oude beha, de rode striemen die ik daarvan krijg en. O God ik ben bloed klopt onder de hand op mijn

borst. Hoop dat hij nu niet wil kijken. Maar knoopt zijn overhemd los. Bedankt respijt. Schudt het af en gooit het al kussend weg. Heerlijk. Maar zijn handen worden precies. De grijze schouderbandjes worden eenvoudig omlaaggetrokken. Dan waar hij er een wegschuift zodat ik Jezus! ogen wijd open. Dit is geen spelletje. Dit is al serieus bezig. En ik zou naar zijn lijf willen kijken maar dat weet hij niet en ik ben veel te verlegen om het te vragen, want nu wordt het zoenen bijtender. Dus nu is het Laat je borsten zien, en de beha is uit Voilà! Hij doet een stap naar achteren. Ik vouw me op. Te laat voor preutsheid, hij lacht, rukt mijn pols weg. Maar ik kan het niet. Ik klem vast. Hij probeert het weer. Ik klap dubbel. Hé, is er iets? Ik geef geen antwoord. Ben je misselijk? Schud mijn hoofd. Heb ik je pijn gedaan? Nee ik, ogen prikken nat. Zijn stem wordt ongerust Wat is er gebeurd? Wat is er aan de hand? En ik weet ik moet zo meteen NU zeggen sorry het spijt me ik ben te verlegen.

Stilte op de binnenplaats. Stilte op straat. Zijn zachte lach. Niet lachen. Voor mij hoeft je toch niet verlegen te zijn! Maar dit is niet het moment voor grapjes, niet met dat smadelijke voor ogen. Ik lach je niet uit, sorry, hij wordt ernstig, verbergt me dan met zijn lichaam. Raakt mijn haar aan. Fluistert Voor mij hoeft je niet verlegen te zijn, trekt zijn dekbed op. Maar O God, ik van O God, adem uit. Ah nu Ierland te veel schaamte. En hij bedekt zoveel van me als ik toelaat. Weet je, het hoeft niet als je niet wilt, oké? Ik wil het wel echt het is alleen....Goed zegt hij Even nadenken. Dus de vlieg en Nick Cave krijgen hun zin terwijl hij over mijn toestand nadenkt en ik me schaam.

Oké, hij staat op We doen het zo: ik kleed me uit terwijl jij kijkt. Eén blik op mijn magere witte lijf en al die verlegenheid is weg, denk je niet? Mijn gezicht wordt warm als ik me voorstel wat ik te zien zal krijgen en zijn ogen worden glimlach-smal Oké, ga maar zitten. Ik ga overeind zitten, in dekbed gewikkeld. Kijk nu maar op, zegt hij Meer hoeft je niet te doen. Ik dwing mijn blik omhoog, maar niet naar zijn ogen. Naar zijn slanke schouders. Zijn bleke

borst. De boog van zijn arm en de touwtjes van aderen. Ribben die je een beetje ziet. Het haar op zijn buik donkerder dan zijn hoofd. Verder? Ik knik. Broek wordt over lange benen geschoven. Slank, niet mager. Sorry heel oude broek, en hij trekt even aan zijn boxer Ben je daar nog? Ja. Uitstekend, want nu komt het mooiste! En hij schuift de tailleband stukje voor stukje naar zijn schaamhaar. Fuck doet mijn buik trekt samen. Hij bukt zich. Ik. O. En trekt een sok uit. Ah ha! Betrap! zegt hij. Dirty mind! Nee hoor ik. Dan trekt hij hem gewoon uit en

Ik heb nog nooit een hele naakte man gezien.

Alleen stukjes, geïsoleerd

maar

dat is toch iets anders en

Alsjeblieft, zegt hij en hij draait zich om en

de sensatie trekt helemaal langs mijn been.

Nu even serieus, zegt hij, en dan – stewardessend – Tijd voor de rondleiding. Hoofd met eigen haar. Gezicht. Hals. Sleutelbeen, ooit gebroken geweest. Schouder uit de kom geweest – pijnlijk. Borst. Linkerarm gebroken. Rechter intact. Paar kapotte vingers. Ribben gekneusd, drie. Buik. Benen. Linkervoet gebroken geweest. Jezus, hoe kwam dat allemaal? Van het dak gevallen. Au! zeg ik. Ja, au maar het is lang geleden. En dit – tussen duim en wijsvinger – is mijn penis, nu halfstok maar ik beloof beterschap voor later, en besneden ook nog, om jou te gerieven. Ben je Joods? Nee hij was te strak of zo toen ik klein was. Hoezo om mij te gerieven? Daar houden vrouwen van, zegt hij Dat heb ik tenminste gehoord. En ik weet niet of het zo bedoeld is maar zijn gebabbel geeft me tijd om vertrouwd te raken. Zo, al minder verlegen of meer overtuigd dat ik raar ben? en hij hurkt voor me neer. Allebei! Tja sommige mensen zijn ook nooit tevreden, dan buigt hij zich naar me toe en kust me weer. Zacht nu. Als verleiden met zijn tong. Me overtuigen dat wat hij wil ik ook wil. Me betrekken bij een eerste aanval op mijn borsten. Dan zijn suggestie dat ik het dekbed opensla om ze ook met zijn mond te

laten aanraken. En dat doe ik, net genoeg om hem toe te laten en om te kijken, maar alleen ik, hij niet. Maar meer dan genoeg voor mij om. Fuck. Hals klikt achterover bij het kleine beetje tanden en ik moet rood knikken als hij vraagt Lekker? Dat is het. Mooi! En dat onderbroekje en die panty? En mijn vingers laten de klip los.

Een – Dekbed tussen mijn knieën vandaan.

Twee – Halverwege kus zijn voorstel ik zou wel willen dat je me aanraakte.

Drie – Mijn snelle O! Wat groot! Dat is goed nieuws, lacht hij Maar niet meer dan gemiddeld, mag ik jou ook aanraken?

Vier – En als ik dat toelaat?

Vijf – Lekker?

Zes – Ja heel erg

Zeven – Dan weet je wat er nu komt. Nee! Ik haal dat dekbed niet weg! Kom op, seks met een laken ertussen kan misschien, maar een heel dekbed? Dat is anatomisch onmogelijk en bovendien krijg ik het ijskoud.

Acht vinger – Godverdomme, daarvoor ben je hier toch.

Negen – Zijn duim strijkt langs mijn gezicht. Zeg, ik denk wel dat ik het antwoord al weet maar is dit je eerste keer? O God! Ik kijk weg. Geeft niks, zegt hij Dat maakt iedereen mee. Ga maar lekker achteroverliggen.

Tien – Dan is het maar gebeurd.

Dus daar liggen we. Daar lig ik. Naakt in bed met een naakte man. Onder zijn lichaam. Terugzoenend. Benen verstrengeld. Lippen open en mezelf uitdagend tot het uiterste uiterste tot Wat doe je? Beffen. Nee! Nee! Dat doe ik niet. Technisch gezien doe jij niets, alleen ik. Nee. Kom op, je vindt het vast lekker. Nee! Probeer maar, ze zeggen dat ik best goed ben. Nee dank je, zeg ik, ik hoef niet. Het kan helpen, zegt hij. Hoezo? Met nat worden. O Jezus – ik zit rechttop, doodongelukkig – Genoeg! Ik ga naar huis. Niet weggaan, zegt hij en hij duwt me terug. Nee, dit is een ramp. Moet je niet zeggen, ik heb het juist wonderlijk naar mijn zin. Echt? Echt en als

je het niet wilt is het ook goed dan doe ik wel iets anders. Wat dan? Ja dat zul je moeten afwachten.

Dus in verleiding gebracht en de schaamte voorbij laat ik hem uitweiden waar hij mag. En hij krijgt me zo ver als iemand me maar kan krijgen, dat ik bijna wil dat hij het doet. Als het om aanraken gaat weet hij hoe het moet en waar hij kan vinden welk deel van mij het begrijpt. Haal adem snel adem tegen zijn mond. Synchrone timing heup tot ik zijn zij vastgrijp. God ik zou nu echt in je kunnen, zullen we het proberen? En zijn vingers gaan en Ja, goed. Zo mag ik het horen, ik pak even zo'n ding, zegt hij en hij tast met zijn hand onder het bed. Zoekt. Scheurt open en rolt over zich af. O God dit is het dan echt hè? En hij is zover het is waar. Je weet dat dit misschien even pijn doet? Ja. Zeg het maar als het te erg is. Mijn ogen gaan open in de zijne. Van dichtbij zijn ze grijs geloof ik. Gespikkeld van concentratie op de mijne terwijl hij het plekje zoekt. Wat spuug aan zijn vingers – Voor het geval dat. Kussen en me dan omhoogtrekken, zijn gewicht verplaatsen Klaar? Ja. En hij. Jezus Christus! Nee niet wegtrekken. Het doet pijn. Weet ik maar ik zit er nog niet goed in. Ik kan dit niet. Jawel, laat mij maar even zegt hij Zoals nu wordt het nooit meer. Hoe weet jij dat nou? Ervaring. Dan O fuck, hij gaat Ja nu. En hij is helemaal tegen me aan. En hij zit in me. Probeert te kussen dwars door een pijn die wild van zijn lijf diep in het mijne schiet. Ik bijt op mijn eigen lip en staar naar boven. Plafond met sliertje daar. Barsten. Werelden buiten de pijn die niet minder wordt. Nu. Of nu. Of nog. Had ik maar niet. Ik heb nog nooit. Ik wou dat hij het niet wist. O God. Hé, kijk me aan, zegt hij. Doe ik niet. Ik ben zo voorzichtig als ik kan, moet ik stoppen? Nee. Hij probeert weer te kussen maar ik wil niet. Toe, ik krijg haast het gevoel dat ik in mijn eentje bezig ben. Vernedering immaculata krijgt een eigen tong. Kom nou maar klaar, dat wil je toch? Doe niet zo, zegt hij Moet ik ophouden? Fuck hou je mond nou maar en kom klaar dan is het maar gebeurd. Die blik in zijn oog dan, wat betekent die? Best, zegt hij – stem helemaal omlaag

gedraaid – Wat maakt het mij ook uit. En dan doet hij het. Jezus. En weer. En weer. Tot ik huil maar nu vraagt hij niet hoe ik me voel. Neukt gewoon zoals ik vroeg. Zijn adem wijst op werk en voldoening, in en tegen mij maar alleen voor hemzelf. Ik weet niet hoe lang voordat – zo diep – het schuren en neuken elk seksgeluid wordt dat ik ooit heb gehoord, alles tegelijk in mijn oor, terwijl zijn lijf alles afwerkt wat het wil. En het mijne op zijn beste moment in stilte de puinhoop accepteert die het heeft aangericht.

Zo, zegt hij hijgend en sneller dan ik had verwacht trekt hij zich terug. Meteen van het bed af en condoom. Klets. In de vuilnisbak. Daar zit wat bloed, zegt hij en hij laat een veeg op zijn handpalm zien. Dan, helemaal slap onbewogen, pakt hij een oude badjas en loopt de kamer uit.

Ik lig in de pijn. Beklim zijn steden van boeken. Hand tussen mijn benen. Het natte, echte, bloed. Dus dat is gebeurd en iets kapot, wat moet ik nu doen?

Waar is de wc? vraag ik. Eind van de gang. Hier trek aan, en hij trekt de badjas uit. Je weet maar nooit wie je daar tegenkomt. Kijkt ook niet naar mij, zoekt alleen zijn onderbroek en als hij die niet kan vinden trekt hij zijn broek aan. En de wc-rol, neem die ook maar mee.

Levensgevaarlijke overloop, tv-licht op de vloer. Naar binnen. Boven pot hangen. Pis en bloed in het donker ik wou dat ik hem nooit meer onder ogen hoefde te komen. Maar kleren. Tas en meisje ben je nu niet een vrouw – een vrouw met pijn? Maar toch.

Ik klop aan. Kom maar gewoon binnen. Hij sigaret opgestoken. Vult een ketel water. Ik kon het fonteintje niet vinden. Nee dat is er niet, neem de wastafel maar, ik zal je niet voor de voeten lopen. Waren vreemden en zijn dat weer. Hij is daar maar we zijn weer in zijn wilde kamer en ik ben vervaagd gestraft. Mijn bloed op zijn bed waar hij het dekbed overheen schopt voordat hij thee gaat zetten. Was mijn gezicht. Ik zou wel meer willen wassen maar niet zo dichtbij. Ik trek mijn onderbroek glad de panty zit erin gerold.